

РЕШЕНИЕ

№ 2543

гр. София, 16.04.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 15.03.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **514** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Първоначално производството е образувано пред 28^{-ми} състав на Административен съд София-град, Второ отделение, адм.д. № 5117/2016 г. по жалба на С. А. С. и М. С. Т. от [населено място], [улица], вх.А, ет.5 чрез адв. Й. Г. (пълномощно л.7) срещу мълчалив отказ на кмета на Столична община по заявление вх. № СИС16-ГР94-85/08.03.2016г.

С Определение от 13.07.2016 г. АССГ, 28^{-ми} състав е конституирал като ответник Кмета на район „С.“ – СО, чрез Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“.

Със свое Определение № 6302/09.11.2016 г. съдът е отменил протоколно определение от 19.10.2016 г., с което делото е било обявено за решаване и е конституирал като ответник кмета на Столична община чрез Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“.

С решение № 285 от 13.01.2017 г., постановено по адм.д. № 5117/2016г. по описа на Административен съд – София град е била отхвърлена жалбата на С. А. С. и М. С. Т. срещу мълчалив отказ на кмета на район „С.“ – Столична община по заявление № СИС1694-85/08.03.2016 г.

Срещу това решение С. А. С. и М. (М.) С. Т. (името е посочено по този начин от адвоката на жалбоподателите, но ЕГН отговаря на лицето М. С. Т.) са подали касационна жалба, по която е било образувано адм. д. № 2783/2017 г. по описа на Върховен административен съд на Република Б., Трето отделение.

С решение № 405/10.01.2018 г. на ВАС – Трето отделение по адм.д. № 2783/2017 г. (л.

161-162, адм.д. № 2783/2017 г., л.5-6, адм.д. 514/2018) е отменено решение № 285 от 13.01.2017 г., постановено по адм.д. № 5117/2016 г. по описа на Административен съд – София град и делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на АССГ. В мотивите на цитираното решение е посочено, че в касираното съдебно решение като ответник е посочен не правилно конституираният ответник – Кмет на Столична община, а Кметът на район „С.“. Посочено е, че съдът е нарушил правото на защита на жалбоподателите като не е допуснал относими доказателствени искания, а именно да се представи исканата административна преписка на Столична община от 1985 г., които доказателства са събрани пред ВАС и следва да бъдат взети предвид при решаването на процесния спор. Приел е, че обжалваният съдебен акт е постановен при неизяснена фактическа обстановка и при нарушено право на защита на страните. Настоящото производство е образувано след връщане на делото от ВАС.

Образувано е по жалбата на С. А. С. и М. (М.) С. Т. от [населено място], [улица], вх.А, ет.5 чрез адв. Й. Г. (пълномощно л.7) срещу мълчалив отказ на кмета на Столична община по заявление вх. № СИС16-ГР94-85/08.03.2016г.

Жалбоподателите твърдят, че административният орган неоснователно и незаконосъобразно отказва да уважи претенцията за определяне на справедливо обезщетение за отчуждения им наследствен имот. Сочат, че оспореният мълчалив отказ е незаконосъобразен като постановен в противоречие на материалния закон, както и на неговата цел. Настояват за отмяна на оспорения отказ и за уважаване на претенцията им като съда определи справедливо обезщетение за отчуждения им наследствен имот.

В съдебно заседание жалбоподателите се представляват от адв. Г. и адв. Х.. Адв. Х. поддържа жалбата. Адв. Г. моли същата да бъде уважена и да бъде отменен обжалвания мълчалив отказ на кмета на Столична община. Сочи, че от събраните по делото доказателства, съгласно указанията на ВАС за връщане на делото за ново разглеждане се установява, че имотът е завзет от страна на Столична община и предоставен на банка „В.“ – сега „Е.“ като не е била проведена надлежна отчуждителна процедура. Излага, че единственият правен въпрос, който следва да реши самият административен орган е по кой ред трябва да се извърши отчуждаването, дали по реда на З. (отм.) или по реда на ЗУТ, респективно ЗОБС. Моли за връщане на преписката на административния орган и даване на задължителни указания на административния орган за довършване на процедурата по отчуждаване и обезщетяване. Претендира присъждане на разноски, включително тези пред касационната инстанция.

Ответникът - Кмет на Столична община (СО), чрез Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, редовно уведомен се представлява в с.з. от Е. Б. – началник отдел „ПОПП“, дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ към Направление „Инвестиции и строителство“ на СО. Същата оспорва жалбата. Моли да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана и да бъде потвърден оспорения мълчалив отказ на кмета на СО. Излага, че проведеното отчуждително производство по пр. № 2024/1985 г. е било проведено в лицето на държава, общината и други физически лица преди възстановяването на имота на наследодателката на настоящите жалбоподатели, възстановен по силата на ЗВСОНИ 1993 г. Имотът е бил отчужден за поликлиника като в заповедта за отчуждаване е посочено, че 58/80 ид.ч. е собственост на държавата, общината и на други физически лица. Посочва, че частта от имота, за която жалбоподателите претендират да бъдат обезщетени е придадена към съседно

УПИ – за банка с план от 1997 г., като не е издавана заповед за отчуждаване, на основание 3. (отм.). Сочи, че на първо място не е налице висящо отчуждително производство, което да бъде довършено по реда на § 9 от ЗУТ с изплащане на обезщетение. Излага, че от 1996 г. е в сила ЗОБС, който предвижда отчуждаване само за публични мероприятия като предвиждането „за банка“ не представлява предвиждане за публична общинска собственост. Претендира юрисконсултско възнаграждение пред настоящата инстанция.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, II^Р отделение, 30-ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателите С. А. С. и М. С. Т. са наследници на В. М. С. (б.ж. на [населено място]), съгласно удостоверение за наследници № 004837/01.12.2011 г. (л.47-48, адм.д. № 5117/2016 г.).

Не е спорно между страните по делото, че:

1. В. М. С. е наследник на М. д-р М. С. (родена С. С.) от [населено място], [улица], съгласно удостоверение за наследници (л.35, адм.д. № 5117/2016 г.)

2. С Акт за завземане недвижим имот за държавен, б.с на М. д-р М. С. (родена С. С.) от [населено място], [улица], № 1046/19.09.1949г. (пореден № 1013 по актовата книга на I Районен съвет по местонахождение на имота), по реда на ЗОЕГПНС, преписка № 2928/1948 г. са одържавени от 06.04.1949 г. с Министерско постановление № 80/1949 г., 19/80 (деветнадесет осемдесети) ид. части от къща, заедно със съответните части от общите части на сградата и мястото, находящо се в [населено място], [улица], при съседни Карастоянови, [улица], М. Н. с общо застроена и незастроена площ 495 кв.м. (л.42, адм.д. № 5117/2016 г.).

3. Със Заповед за отчуждаване на недвижим имот № РД-40-906/05.08.1985 г. на ИК на СНС, на основание чл. 95 от 3. и въз основа на предложения на комисията по чл. 265 от Правилника за отчуждаване по 3. и Протокол от 26.07.1985 г. е отчужден имот пл. № 15 от кв.244, м. „Зона Б-5-3“, находящ се на [улица], от: Стоко Б. З., Й. Б. А., Държавата и СНС за мероприятието „Поликлиника в парцел IV“ (л.50-56, адм.д. № 5117/2016 г.).

4. По искане на В. М. С. по отчуждителна преписка 2928/1948 г. кмета на [населено място] е наредил със заповед № РД-57-2044/05.07.1993г. отписване от актовете книги за държавни и общински недвижими имоти в ТОА „В.“ на имота - предмет на А. № 1046/19.09.1949г. и предаването на наследниците на М. М. С. на владението на 19/80 ид.ч. от къща на [улица] със съответните идеални части от общите части на сградата и мястото (л.43, адм.д. № 5117/2016 г.).

5. Със заповед № РД-22-215830.11.2001 г. Зам. Областния управител на Област С. е отказал по заявление, вх. № РД 97-00-2599/25.05.1998 г., РД-07-00-427/15.03.2000 г. и рег. № 97/655/08.08.2001г. на В. М. С. като наследница на М. М. С. (наследодател на жалбоподателите в настоящето производство) да уважи искането ѝ за обезщетяване по реда на чл. 2, ал.1, т.1 и чл.2, ал.7 от Закона за обезщетяване на собствениците на одържавени имоти (ЗОСОИ) за имот, находящ се на [улица], представляващ 19/80 ид.ч. от празно място от 150 (сто и петдесет) кв.м., представляващо усвоена част от стар имот, пл.№ 15, кв.244, м. „Зона Б-5-3“ Центъра, целият с площ 495 кв.м. В заповедта като мотив за отказа е посочено, че отнемането на въпросната част от 150

кв.м. от имота и придаването ѝ към парцел I „За банка“ е извършено след 1992г. и има характер на ново отчуждаване на недвижимия имот от собствениците, на които правото на собственост е възстановено по силата на закона с влизането в сила на ЗВСОНИ. Прието е, че искането на наследниците на М. М. С. за обезщетяване по реда на чл. 2, ал.7 от ЗОСОИ не попада в приложното поле на ЗОСОИ (л. 57-58, адм.д. № 5117/2016 г.).

6. Заповедта на Зам. Областния управител на Област С. е била обжалвана от В. С. пред АССГ и е било образувано адм.д.№ 7126/2008г. С Решение № 89/19.01.2010г. АССГ, 33^{-ти} състав е отхвърлил оспорването. В мотивите на решението е посочено, че се споделят изводите на административния орган. Посочва се, че с оглед заповедта на кмета на СО № РД-57-2044/09.07.1993 г. се приема, че към момента на влизане в сила на ЗВСОНИ имот с пл. № 15 е съществувал до размерите, в които е бил отчужден. Посочено е, че площта от 150 кв.м. е придадена по регулация към УПИ I „За банка“ с изменението на ПУП, утвърдено със Заповед № РД-09-50-524 от 03.10.1997г., след като собствеността е възстановена „ex lege“, което придаване всъщност представлява ново отчуждаване по реда на З. (отм.) (л.21-24, адм.д. № 5117/2016 г.).

Решението на АССГ е било обжалвано пред ВАС и същото е било оставено в сила с решение № 15081/09.12.2010 г., постановено от ВАС – Трето отделение, по адм.д. № 3838/2010 г. (л.18-20, адм.д. № 5117/2016 г.).

7. Не е издавана заповед за отчуждаване от кмета на СО за 150 кв.м., а площта от 150 кв.м. е придадена по регулация към УПИ I „За банка“ с изменението на ПУП, утвърдено със Заповед № РД-09-50-524 от 03.10.1997г. Няма данни посочената заповед да е била обжалвана от жалбоподателите или наследодателката им или да са уреждани сметки по регулация с тях.

Административното производство е започнало с подаване на заявление от жалбоподателите в настоящето производство, вх. № СИС16-ГР94-85/08.03.2016 г. до Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ - СО, в което е направено искане за определяне на обезщетение за отчужден имот, за който мероприятиято е реализирано и е усвоен, представляващ 150 кв.м. от имот с пл. № 15, кв.244.

По делото са представени: 1. Становище на комисия по чл. 265 от ППЗТСУ от 1999 г. и преписката по издаване на заповедта на зам. областния управител (л.59-77, адм.д. № 5117/2016 г.); 2. Отчуждителна преписка № 2924/1985 г., касаеща поземлен имот № 15, кв.244, [улица], м. „Център-зона Б-5-3“ (л.28-151, адм.д. № 2783/2017 г. ВАС).

От страна на административния орган в настоящето производство е представен договор по § 8 във връзка с чл.17, ал.2, т.3 и ал.5 от ЗУТ за доброволно прилагане на влязъл в сила план чрез определяне квотите на съсобственост от 28.08.2007 г. (л.13-14, адм.д. № 514/2018 г.).

По делото са приложени адм.д. № 5117/2016 г. на АССГ, 28-ми състав и адм.д. № 2783/2017 г. на ВАС-Трето отделение.

При така установената фактическа обстановка, съдът след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК във връзка с чл. 144 АПК представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена в срокът за оспорване на мълчалив отказ по чл. 149 ал. 2 от АПК, от лица, които имат пряк и непосредствен правен интерес.

Заявление, вх. № СИС16-ГР94-85/08.03.2016г., е било адресирано до Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ – СО за изготвяне на оценка за равностойно парично обезщетение за отчуждена част от 150 кв.м. от частен недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], пл. № 15, кв. 244, м. „Зона Б-5-3“ Центъра по реда на Глава III от Закона за общинска собственост (ЗОбС). По делото не е спорно, че липсва произнасяне от страна на кмета на СО, който е следвало да се произнесе, съгласно разпоредбата на чл.57, ал.3 от АПК в 14 дневен срок от започване на производството, т.е. в 14 дневен срок от постъпване на искането във връзка с чл. 25, ал.1 от АПК. Следователно, срокът за произнасяне е започнал да тече от 09.03.2016 г. и е изтекъл на 23.03.2016 г. От момента на изтичане на срока за произнасяне на кмета на СО, а именно от 23.03.2016 г., е започнал да тече едномесечният срок по чл. 149 ал. 2 от АПК за оспорване на мълчалив отказ. На основание чл. 149, ал.2 от АПК мълчаливия отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичане на срока, в който административния орган е бил длъжен да се произнесе. Жалбата е подадена на 15.04.2016г., т.е. подадена е в срока за оспорване на мълчаливия отказ. За подателите на жалбата мълчаливият отказ на кмета е неблагоприятен, тъй като не се удовлетворява искането им за определяне на обезщетение за завзета част от имота им. Кумулативното наличие на трите предпоставки от фактическия състав на допустимостта на жалбата определя правомощието на административния съд да се произнесе по основателността ѝ, като провери законосъобразността на оспорвания отказ на основанията по чл.146 от АПК.

Неоснователно е възражението направено от ответника за недопустимост на жалбата на основание чл. 27, ал.2, т.1 от АПК, предвид на това, че е подавано заявление през 2013 г. от страна на С. А. С., със същия предмет, пред същия административен орган. Обект на съдебна проверка, както бе споменато по-горе е мълчалив отказ за произнасяне по заявление от 08.03.2016 г., а не бездействие на административния орган по искане от 2013 г. Нормата на чл.58, ал.1 от АПК е в полза на засегнатите субекти и не може да се прилага за саниране на бездействие на административния орган. Следва да се отбележи, че дори и да е било подадено заявление през 2013 г., съгласно приложените по делото документи същото е било само от С. С. и по същото вече е налице мълчалив отказ на административния орган. Същият е влязъл в сила като необжалваем и всички последващи действия по евентуалното издаване на административен акт ще са нищожни (в този смисъл Решение № 14019 от 20.11.2017 г. на ВАС, II отд., по адм.д. № 4656/2017 г.).

Предвид гореизложеното, съдът преценява жалбата като процесуално допустима и същата не спада към никоя от хипотезите на чл. 159 от АПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Мълчалив отказ по чл. 145, ал.2, т.1 във връзка с чл. 58, ал.1 АПК е налице при неизпълнение в сроковете по чл. 57 от АПК на задължението на административния орган да разгледа по същество отправено до него искане. Целта, с която чл. 58, ал.1 АПК въвежда правната фигура на мълчаливия отказ е решаването в предвидения от закона срок на въпроса, с който е сезиран административния орган, в случай на

бездействие. С него той едностранно прегражда пътя за настъпване на правните последици, които са търсеният правен резултат.

Мълчалив отказ е налице ако компетентният административен орган е бил задължен да издаде съответния административен акт или е бил задължен да извърши поисканата административна услуга. За да се приеме, че е бил задължен, освен че искания административен акт трябва да е в неговата компетентност, но и трябва да са били налице условията за издаването му.

На първо място настоящият състав установи, че заявлението от 08.03.2016 г. е отправено до компетентен орган – Кмет на СО, в чиито правомощия е да започне процедура и да постанови акт за отчуждаване на недвижим имот. Въпреки, че заявлението е подадено в Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ – СО, следва да се приеме, че компетентния орган е сезиран от този момент, предвид, че в ресора на посочената дирекция, видно и от наименованието ѝ е отчуждаването на недвижими имоти.

На второ място както бе отбелязано и по-горе между страните не се спори, че с А. от 1949 г., на основание Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижимата собственост (обн., ДВ, бр. 87 от 1948 г.; попр., бр. 91 от 1948 г.) (ЗОЕГПНС) са одържавени от М. д-р М. С. (родена С. С.) от [населено място], [улица], чийто наследник е била В. М. С. (б.ж. на [населено място]), последната като наследодател на жалбоподателите, 19/80 идеални части от процесния имот. Със Заповед № РД-57-2044/05.07.1993г. на кмета на Столична община тези идеални части, предмет на А. № 1046/19.09.1949г. са били отписани и е било предадено владението им на наследниците на М. М. С. от посочения недвижимия имот, представляващ триетажна къща на [улица] със съответните идеални части от общите части на сградата и мястото. От удостоверение на район „В.“ – СО от 03.10.1993 г. е видно, че наследодателят на жалбоподателите е приел имота (л.72, адм.д. № 5117/2016 г.)

Съгласно чл.1, ал.1 и чл.2, ал.2 от ЗВСОНИ (в съотв.редакция) собствеността върху недвижимите имоти, отчуждени по Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижимата собственост (обн., ДВ, бр. 87 от 1948 г.; попр., бр. 91 от 1948 г.) (ЗОЕГПНС), които са собственост на държавата, общините, обществените организации или на техни фирми или на еднолични дружества по чл. 61 от Търговския закон се възстановява по силата на закона, ако те съществуват реално до размерите, в които са отчуждени. Предпоставка за издаването на заповедта от кмета на СО е била именно съществуването на имота реално до размерите, в които е отчужден, което се доказва и от приложените по делото документи. Чл.3, ал.3 от ЗВСОНИ предвижда, че когато не са налице условията за възстановяване на собствеността върху имотите по чл.1 и чл. 2 от ЗВСОНИ, бившите им собственици или техните наследници се обезщетяват по ред, определен с отделен закон, а именно по реда на ЗОСОИ. Съгласно чл.2, ал.1 от ЗОСОИ собствениците или правоприменниците на собственици на имоти, одържавени по законите и начините, посочени в чл.1 и чл.2 от ЗВСОНИ, но които не могат да бъдат върнати реално, защото са станали публична собственост на държавата или на общините, придобити са добросъвестно от трети лица, или върху тях са извършени, при спазване на действащото законодателство, строежи или други

промени, които не позволяват реалното им връщане, имат право на обезщетяване. Следователно за да е налице право на обезщетяване по ЗОСОИ трябва да са налице няколко кумулативно дадени предпоставки: да има данни, че имотите са одържавени или принудително отнети от жалбоподателите или техните наследодатели по реда на чл.1 и чл.2 от ЗВСОНИ, че тези имоти не могат да им бъдат върнати реално по причини посочени в закона.

В настоящия случай е видно, че частта от имота – 19/80 ид.ч. от триетажна къща на [улица] със съответните идеални части от общите части на сградата и мястото са били възстановени по реда на ЗВСОНИ и имотът е бил предаден на наследодателя на жалбоподателите във вида в който е бил отчужден. Освен тези обстоятелства със сила на пресъдено нещо (Решение от 19.01.2010 г. по адм.д.№ 7126/2008г., потвърдено от ВАС) е прието, че отнемането на 150 кв.м. от бивш имот пл.№ 15, кв.244 и придаването към УПИ I „За Б.“ има характер на ново отчуждаване и е извършено след възстановяване на собствеността на оспорващите по реда на ЗВСОНИ. Съобразявайки се с мотивите на решението, следва да се отбележи, че съгласно разпоредбите на Закона за териториално и селищно устройство (З. (отм.), посочен и в заявлението, одобреният със Заповед № РД-09-50-524/03.10.1997 г. ПУП, съгласно който се отнемат 150 кв.м. от парцела, върху който жалбоподателите имат 19/80 ид.ч. **няма пряко отчуждително действие**. Следва също така да се съобрази, че през 1996 г. влиза в сила Закона за общинската собственост (ЗОБС), съгласно който за да се започне процедура по отчуждаване, следва да е налице необходимост от задоволяване на държавна или общинска нужда, която не може да бъде удовлетворена по друг начин, освен чрез отчуждаване на имоти. Тази нужда се установява с влязъл в сила подробен устройствен план – чл.21 от ЗОБС. Затова осъществяването на отчуждаването става в резултат на осъществяването на сложен фактически състав. Той включва две равнозначни, еднопосочни волеизявления на властнически административен орган – влезлия в сила подробен устройствен план и заповед на кмета, респективно решение на Министерския съвет или на областния управител за отчуждаване на имотите. За да бъдат реализирани съответните мероприятия на държавата и общините, предвидени по одобрения ПУП от 1997 г., недвижимите имоти - частна собственост, отредени за тези мероприятия, е следвало да бъдат отчуждени с мотивирана заповед на кмета на СО. В настоящия случай, заповед за отчуждаване на реална част от имот с пл. № 15, кв. 244, не е издавана, респективно не е налице висящо отчуждително производство, което да вменява задължение за административния орган да обезщети засегнатите собственици.

Недвижими имоти-собственост на юридически и физически лица, не могат да бъдат отчуждавани по реда на ЗДС и ЗОБС, когато не са сред изчерпателно изброените в чл.205, ал.1 от ЗУТ обекти (Решение № 1358/31.01.2014 г. по адм.д. № 11485/2013 г. на ВАС), какъвто е и настоящият случай. Отреждането на процесната част от имот с пл. № 15 за УПИ I „За Б.“, не е попада в посочените хипотези, поради което не е за общинско мероприятие.

Отчуждаването по принцип се извършва въпреки волята на собственика, без

оглед на това дали е съгласен или не с отчуждаването. Отчуждителната процедура е акт на властническо волеизявление, по силата на който се прекратява дотогавашното право на собственост и възниква собственост в полза на нов публичноправен субект. За да се сложи в действие такъв начин на промяна на собствеността, следва законодателят да е признал преимущественото значение на интересите на онзи, в полза на когото се отчуждава имотът. Затова отчуждаването е допустимо само при доказана държавна или общинска нужда, която не може да бъде задоволена по друг начин (Тълкувателно решение № 4/02.11.2016 г. по тълк.д № 6/2015 г. на ВАС).

От представените по делото доказателства се установява, че не е налице започнало отчуждително производство нито при действието на З. (отм.), което да не е приключило до отмяната на този закон, влязла в сила на 31.03.2001 г. (арг. от § 31 ПР на ЗУТ), нито по реда на ЗОБС.

Ако приемем, че в случая е налице отчуждаване по дворищнорегулационен план, съгласно чл. 110, ал. 2 от З. (отм.), длъжник по дворищнорегулационния план е собственикът на парцела, към който се придават местата и подобренията в тях, както и всеки последващ приобретател на парцела. В този случай обезщетението е дължимо от собственика на парцела, към който се придава съответната площ, а ако е иззет имот, без да е проведено отчуждително производство, редът за защита е друг.

Не се доказва по делото наличие на уреждане на сметки по регулация, следователно не е налице и отчуждително действие на плана от 1997г. по отношение на процесния имот.

Предвид изложеното постановеният мълчалив отказ се явява законосъобразен.

Тъй като за общината не е въведено нормативно задължение да проведе производство по принудително отчуждаване, а е предоставена само правна възможност да стори това („могат да бъдат отчуждавани“ – чл.21, ал.1 от ЗОБС), както по същия начин е уредено и изкупуването, замяната или придобиването на ограничени вещни права върху имоти - собственост на физически или на юридически лица от общината преписката не следва да бъде връщана на административният орган за издаване на изричен отказ. В случая компетентният орган – кметът на общината разполага с оперативна самостоятелност да прецени дали да издаде заповед, респ. да отчужди, изкупи, замени или придобие ограничени вещни права.

Мълчалив отказ е налице ако компетентният административен орган е бил задължен да издаде съответния административен акт или е бил задължен да извърши поисканата административна услуга. За да се приеме, че е бил задължен, освен че искания административен акт трябва да е в неговата компетентност, но и трябва да са били налице условията за издаването му, какъвто настоящият случай не е, предвид изложеното по-горе.

По делото са направени искания за присъждане на разноски пред настоящата инстанция и пред ВАС и от страна на процесуалния представител на жалбоподателите и от страна на ответника. Предвид изхода на спора, направеното от страна на процесуалния представител на жалбоподателите искане за присъждане на разноски се явява неоснователно и следва да се

остави без уважение. На основание чл. 143, ал.4 от АПК искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноси и за двете се явява основателно, поради което оспорващите следва да бъдат осъдени да заплатят на ответника сторените по делото разноси за настоящата инстанция в размер на 100 (сто) лева и тези пред ВАС също в размер на 100 (сто) лева или общо за сумата от 200 (двеста) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното на основание чл. 172 ал. 2 и чл. 173, ал.2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. С. и М. С. Т., срещу мълчалив отказ на кмета на Столична община, чрез Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“ по заявление вх. № СИС16-ГР94-85/08.03.2016г.

ОСЪЖДА С. А. С. с ЕГН [ЕГН] и М. С. Т., ЕГН [ЕГН], да заплатят солидарно на Столична община, Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, сума в общ размер от 200 (двеста) лева юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република Б. – тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: